

YULIN KUANG

HOGYAN
FEJEZZÜNK BE
EGY
SZERELMI
TÖRTÉNETET

YULIN KUANG

HOGYAN
FEJEZZÜNK BE
EGY
SZERELMI
TÖRTÉNETET

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Yulin Kuang: *How to End a Love Story*
First published in 2024 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers

Fordította
Ladányi Klára

Szerkesztette
Fodor Zsuzsanna

Borítóterv
Alan Dingman

Borítóterv
Stuart Grant

ISBN 978-963-636-821-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Yulin Kuang 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Ladányi Klára 2026

Ez egy szerelmes levél Zacknek.

*És nektek is, bevándorló szülők
legidősebb leánygyermekai!*

SZERZŐI MEGJEGYZÉS

Ebben a történetben nehéz témák jelennek meg, úgymint a komplikált gyász, az öngyilkosság okozta veszteség és egy testvér halála.

EGY

Mindent összevetve, a húga temetése egy meglehetősen unalmas dolog.

Helen Zhang (a jó, az okos, az *unalmas* – Michelle szerint, nyugodjék békében) a gyászoló szülei között ül az első sorban. Ha Michelle itt ülne mellette, valami illetlenségen vihorászna, mint például a véletlenül fallikus formára igazított virágcsokron, ami a lezárt koporsója tetején kapott helyet. Ha Michelle itt lenne, folyamatosan dobogna a lábával, alig várná, hogy kicsempésszen egy cigit a mosdóba, és már azt tervezgetné, hogyan lép le egy afterpartira. Ha Michelle itt lenne... *nem lenne ilyen kibaszott nagy csend.*

Édesanyját néma zokogás rázza, és olyan erősen szorítja immár egyetlen lánya kezét, hogy Helen keze zsibbad a lelkész köszöntője alatt.

Édesapja a faállványon lévő képet bámulja, amelyen Michelle másodéves középiskolás korában látható. Tekintete azután a dísztelen templomablak zsalujára siklik (Helen nem először kívánja, hogy bár katolikusok lennének, már csak a hangulat miatt is), majd a lelkész cipőjét veszi célba. Mindenhova néz, ahonnan nem néz vissza rá senki.

Helen minden könnyét kisírta az első negyvennyolc órában, amikor is reszketve zokogott egyedül a szobájában, mint valami kétségbeesett, sérült állat, amíg a

szeme felpuffadt csíkká nem változott. Aztán merengeni kezdett az élet olyan nagy kérdésein, amelyeknek jelentősége meghaladta, hogy szánalmas szavakkal ki lehessen fejezni őket. Kiszáradt a kút, és nem maradt más, csak az egyre növekvő harag, ami azzal fenyegetett, hogy teljesen felemészti őt. Gyűlöli a lelkész elcsépelet szavait, amik *értelemmel* próbálják felruházni Michelle rövid életét, és épp annyira gyűlöli az anyja könnyeit, meg hogy az apjának nincs egyetlen könnycseppje sem. Talán még *önmagát* is utálja, de *miért is?* Most komolyan, ha van, akire haragudnia kellene, az *Michelle*...

Az ajtó a templom végében résnyire nyílik, egy későn érkező gyászoló lép be, és Helen tarkójának hirtelen bizsergése azt súgja, *ő az.*

Suttogás szalad végig a padsoron. Helen magára szól, hogy ne forduljon oda, ne nézzen hátra, az édesanyja azonban nem merült el annyira a bánatban, hogy ne tűnjön fel neki, a figyelem az érkezőre irányul a helyiségben. Amikor megfordul, színpadiasan *feljajdul.*

Helen önkéntelenül is zavarba jön. Hátranéz, és meglátja őt. Grant Shepard van itt, *az a „rohadék” Grant Shepard. Az osztályelnök, a végzős bál királya, aki szereti a bulikat, a barátait, a tanárait és a futballt. A húgom gyilkosa.*

Ez utóbbit valószínűtlennek tűnik bebizonyítani egy bíróságon – elég szemtanú állította ugyanis, hogy a tizenhat éves Michelle Zhang szándékosan rohant a tizennyolc éves Grant Shepard SUV-ja elé múlt pénteken, nem sokkal hajnali kettő óra után (és ezzel egy csúnya dugót okozott a 22-es úton). Elég „kulcsfontosságú keresőszó” található Michelle böngészési előzményei között, hogy alátámassza ezt. Ami pedig a szüleikre nézve a legmegalázóbb: a toxikológiai jelentés elegendő

bizonyítékot szolgáltatott ahhoz, hogy a helyi hírekben „problémás fiataként” hivatkozzanak rá.

Mármint Michelle-re, nem Grantre.

Grantet mindenki sajnálta: milyen szomorú, milyen tragikus az eset, és hogy mennyire önző volt az a lány (gyakorlatilag egy vadidegen, valami öngyilkos hajlamú kamasz), hogy ilyet tett. Miatta kell ennek a remek fiatalembernek azzal leélnie a nagyszerű és ígéretes életét, hogy véletlenül megölt valakit.

– *Te!* – mondja az anyja a sorok között állva, és levegő után kap, mint egy görög tragédiában.

Grant Shepard mozdulatlanul áll, mintha csak az lenne a célja az életben, hogy gyászoló anyák hüledezzenek miatta, és középkorú kínai nagynénik és nagybácsik meresszék rá a tekintetüket.

Grant pontosan úgy néz ki, ahogyan Helen gondolta: sötét tengerészkék pulóvert visel, alatta vasalt fehér inget, mintha egy diákönkormányzati ülésre menne ezután, hogy megbeszéljék, milyen témája legyen a végzős bulinak. Tökéletesen megkötött nyakkendőjével, gondosan megfésült sötétbarna hajával túlságosan is jól (meg túlságosan is fiatalnak, jóképűnek és *élőnek*) néz ki ahhoz, hogy beengedjék ide.

Grant lány barna szeme ide-oda jár a templomban. Tudja, hogy hibát követett el azzal, hogy idejött, Helen látja rajta. Valószínűleg azt hitte, nem lesz gond, hogy megértik majd, miért kell lerónia a kegyeletét, talán... talán még azt is gondolta, megbocsátanak neki.

Mégis mekkora egójának kell lennie ahhoz, hogy azt higgye, itt bárki is vágyik a jelenlétére?

– *Ne!* – közli Helen édesanyja. Az ajka sápadt, de határozottan beszél.

Grant felemeli a két kezét maga előtt, szinte már békéltetőn.

– Nem szándékoztam...

– Azt akarja, hogy menj innen – szólal meg végül Helen határozottan. – Most!

Grant Helenre fordítja a tekintetét. Megértően leszegi a fejét. Amint megfordul, valami „sajnálom”-félelést motyog.

Nagyon drámai az egész, és Helen érzi a késztetést, hogy a fiú távolodó alakja után kiáltja: *És soha többet ne told errefelé azt az ostoba képedet!* Mintha egy filmben lennének, és nem egy presbiteriánus templomban, ahol Helen nem járt már több mint hét éve.

De nem igazán látja ennek értelmét. Hiszen nem túl nagy valószínűséggel keresztezik újra egymás útjait a világ Grant Shepardjei és gyászoló Zhang családjai (a levegő után kapkodó anyákkal, a mindent kerülő apákkal, meg a pletykáló nagynénikkel és nagybácsikkal). Helen inkább visszavezeti az édesanyját a padba. Ahogy a sorok között halad, Michelle mosolygós portréjának szemébe néz.

Lefogadom, hogy ezért odavoltál! – gondolja Helen, és kihívóan nézi a testvérét, választ várva tőle. *Lefogadom, hogy ez volt a kedvenc részed az egész temetésedben!*

KETTŐ

Tizenhárom évvel később

Amikor kedd reggel megcsörren a telefon, Helen már tudja, hogy jó hír érkezik. Az irodalmi ügynöke, Chelsea Pierce a rossz híreket együttérző rímpárokban megfogalmazott e-mailekben tudatja (*nem kértek belőle, menjenek a fenébe*), ám telefonál, amikor jó hírt közöl.

– Remélem, utálod a lakásodat, mert most Hollywoodba költözöl!

Helen felnevet, de érzi, hogy azonnal előnti az óvatosság. *Ne legyél túl izgatott, még nem írták alá a papírokat, még széteshet minden!*

Babonássá vált. Amikor az első könyvét kiadta a majdani *Megsárgult lapok* sorozatból, azt mondta magában: *Ne szaladj előre, lehet, hogy az emberek utálni fogják, vagy ami még rosszabb, talán el sem olvassák majd!* Amikor sikerkönyv lett, és a *New York Times* felvette őt azon szerzők listájára, akikre érdemes odafigyelni az ifjúsági irodalomban, figyelmeztette magát: *Ez nem igazán számít, a könyv továbbra is ugyanaz, mint a lista előtt volt, ráadásul mi van, ha nem tetszik nekik a második rész?*

Az egész eddigi karrierje során folyamatosan óvatosságra intette magát egészen addig a bejelentésig, hogy flancos hollywoodi emberek a sötét, iskolai titkokat őrizgető szeszélyes tinédzserekről szóló könyvei-

ből egy fogyaszthatóbb, szexisebb tévésorozatot készítenek.

– Mihez lehet kezdeni az imposztorszindrómával? – kérdezte Helen egyszer egy sokkal sikeresebb és idősebb írótól egy ünnepi villásreggelin.

– Nos, egy bizonyos ponton már illetlenségnek számít – közölte vele a férfi.

* * *

Amikor hat héttel később Helen kitárja az új, Santa Monica-i mólóra néző, tengerparti lakása ajtaját (aminek minden költségét a stúdió fizeti az előkészületi és a gyártási időszakban, ráadásul mégapidíjat is kap), arra gondol, talán már eljutott arra *a bizonyos pontra*.

A bútorozott lakást drága, bézs kárpitokkal tették otthonossá, és olyan illata van, mint egy menő hotelnek. A késő szeptemberi napfény besüt a padlótól a mennyezetig érő üvegfalon, ahol az ajtó egy saját erkélyre nyílik, Helen pedig elmereng azon, vajon itt teljesen megváltozhat-e, és olyasvalakivé válhat, akinek reggeli rutinja és belső békéje van. A legfelső emeleten egy közös tér található, amit lefoglalhat, ha bulit szervezne (nincs annyi ismerőse ebben a városban, hogy partit adjon nekik, de azért illedelmesen bólint az ingatlanmenedzsernek), a konyhaablaka pedig az ideiglenes szomszédja, az Oscar-díjas Frances McDormand teraszára néz.

– Tipikus *LA!* – mondják a keleti parti barátnői, amikor ezt elmeséli nekik.

– Kicsodáéra? – kérdez rá az anyukája az első videóbeszélgetésük során.

– Frances McDormandéra, anyu! – sóhajt Helen, miközben kipakolja az élelmiszereket. – Ő egy színésznő, és ismered is. A...

Helen elhallgat, és az agya hirtelen teljesen kitörli Frances McDormand illusztris, díjakat hozó karrierjét. Szerepelt a *Miss Pettigrew nagy napjában*, de anyu azt nem látta.

– Azt hiszem, ő játszotta a Királynőt valamiben. Ja, és ő az anya a *Holdfény királyságban*!

– Nem ismerem – mondja anyu. – Ne is törődj vele! Mit főzöl vacsorára?

Helen kötelességtudón felmondja a vacsoramenüt (*csak valami könnyűt, még vennem kell néhány serpenyőt és lábast; igen, lesz benne valami zöldségféle, köszi, anyu*), aztán további negyven percig az édesanyja aggodalmaskodását hallgatja a Los Angeles megyei földrengések történetével kapcsolatban.

– Amennyiben megnyílik a föld, azonnal beleugrom, így gyors lesz, és fájdalommentes – mondja Helen, miközben befejezi a paradicsomos, tojásos rizsét. – Ne agódj ennyit! Szeretlek, szia!

Rákeres a Spotifyon az „Új lakásba költözés LA-ben” kifejezésre, majd elindítja valaki más gondosan összeállított lejátszási listáját a legújabb bluetoothos hangszórórendszeren.

Helen soha nem tartozott a menő, zenékben járatos típusba. Inkább ráhagyja ezt másokra az interneten, akik átélték ugyanazokat a konkrét, kísérőzenét érdeklő pillanatok az életben („Bekuckózós októberi reggel a konyhában” vagy „A bizonytalan jövő felé vezetek”), és reméli, hogy ők majd megmondják, pontosan milyen zenék hozzák elő legjobban ezeket az

érzéseket, mint ahogy egy lila sál kiemeli a zöld szemet.

Miközben Stevie Nicks arról bűg, hogy az idő előrehaladtával bátrabb lesz, a gyerekek pedig egyre idősebbek, Helen felakasztja a ruháit hosszúság szerint növekvő sorrendben a gardrób szobában, és arra gondol, milyen szépen osztja magát fejezetekre az élet.

Az utazás a lapozás egy módja – emlékezteti magát Helen, ahogy felidézi a terapeutája tanácsát. *Talán most majd végre képes leszel valami újat írni.*

Helen vad elhatározással húzza át fejben azt a *talánt*.

Reméli, hogy ez a fejezet rövid és termékeny lesz.

Amikor szerdán megszólal a telefon, Grant már tudja, hogy ez a beszélgetés kínos lesz.

– Csak vegyél részt azon a megbeszélésen – hízelgett a tévés ügynöke. – Mi baj lehet abból, ha elmész egy megbeszélésre?

– Nem tetszett a könyv – feleli, és még csak nem is állít valótlanúságot.

A végzős középiskolás tinédzserek meg a szexuális életük nem kifejezetten az ő terepe, Grant pedig azt remélte, valami izgalmasabbal sikerül felszámolnia a munkanélküliségét, mint például egy játékfilm (amit be is fog fejezni, amint lesz rá ideje), vagy legalább egy közreműködői szerződés valahol (nem ő tehet róla, hogy lemaradt a próbaepizód-időszakáról, mert az anyja megbízhatatlan kivitelezőket fogadott fel, akik annyira pocsek munkát végeztek, hogy Grantnek az egész nyarat New Jersey-ben kellett tölteni, hogy felszedje és újra lerakja a padlót).

– Na és ha nem fogott meg a történet? Nincs olyan, amin eddig ne jutottunk volna túl – mondja Fern. – Ezzel te még jobb jelölt is vagy, mint egy lúzer, aki megszállottja a könyveknek. Te látod a hibáit, tudod, hogy javítsd ki, bla-bla...

– Egy középiskolába jártam a szerzővel – mondja ki végül.

– Hát ez tökéle...

– Nem – közli Grant komoran. – Nem az. Nem kedvel engem.

– De hát ez nevetséges! Téged mindenki kedvel – jelenti ki Fern, és egy kis anyai megbántottság hallatszik a hangjában. – Egyébként ő nem lesz ott a megbeszélésen, csak a sorozatvezető meg a fő producerek.

– Én... – vesz egy nagy levegőt (hosszabb kifújással, mint ahogy belélegezte), majd megrázza a fejét. – Nem akarok erről beszélni most. Kell lennie valami másnak. Mi a helyzet Jason spin-off sorozatával? Az egy jól sikerült megbeszélés volt, nem?

– Nincs akkora költségvetésük, hogy kifizessenek egy hozzád hasonló kaliberű író – feleli kimérten Fern. – És te nem fogsz bevállalni egy fizucsökkentéssel járó társproduceres visszalépést, amikor végre felküzdötted magad a társ-főproducerségig.

Grant IMDb-profilja lényegre törően sűríti a karrierjének eddigi lépcsőfokait egy egysoros listává – *írói aszisztens, szövegkönyvíró, társproducer, producer, társ-főproducer*. Az általa példának felhozott többi író egyike sem jutott tovább az első lépcsőfoknál, de igazából nem sok választja el őt *tőlük*. Grant tudja, hogy nem érdemli meg a sikert, amiben részesült, és ezért mindig is sokkal bizonytalanabbnak érezte azt.

Bevesz egy fájdalomcsillapítót, és megdörzsöli a halántékát.

– És mi a helyzet a játékfilmekkel?

– Amint megvagy a forgatókönyvvel, örömmel elolvasom. De addig is, te egy tévés szövegíró vagy. Mindketten azzal keresünk pénzt, ha szövegkönyvet írsz. Ez pedig egy sorozat lesz, presztízse van – Grant itt gúnyosan felhorkant, de Fern túlbeszéli őt –, egy nagyon *felkapott* sorozat. A stúdió képviselői mind imádták a munkáidat, a sorozatvezető már olvasta is a mintaanyagodat. Most komolyan azt akarod, hogy közöljem veled, csak az idejüket vesztegették?

Grant felsóhajt. Valahogy tudja, hogy hibát követ el, még akkor is, amikor kimondja:

– Jól van, elmegyek a megbeszélésre.

Aznap este időt szán arra, hogy rákeressen *Helen Zhang YA-szerzőre*. Elsőként a szerzői fotója jön fel a neten, és többé-kevésbé úgy is néz ki, ahogyan az emlékeiben él, csak mostanra idősebb és puccosabb lett. A tekintete intelligens és fürkésző, a tartása pedig olyan egyenes, mint aznap a templomban, a húga temetésén. Nem mosolyog (Helen soha nem mosolygott az emlékeiben, szóval ezzel nincs is gond), és még ennyi idő elteltével is látja benne az iskolaujság merev, komoly főszerkesztőjét.

Az útjaik ritkán keresztezték egymást azt az éjszakát megelőzően, amikor örökre megváltozott az élete. Helen a kockákkal lógott együtt, az elit egyetemek megszállottjaival, és nem is igen rejtette véka alá előítéletességét Granttel és a focista meg a szurkolócsapatos barátaival kapcsolatban, és csak a szemét forgatta az iskolagyűléseken, a bálokon, meg mindenben, ami az ő életének tizenhét évesen értelmet adott.

Azután pedig... azután Helen egyáltalán nem is pillantott rá. Keresztülnézett rajta, amikor csak egy helyiségben voltak.

Grant elgondolkodott, mit szólna Fern, ha a „mentális egészségére” hivatkozva nem vállalná el ezt a munkát. Magában nevet ezen; az ügynöke azonban valószínűleg emlékeztetné a hiteltartozására (nem kellett volna megvennie azt a bungalót Silver Lake-ben, de azt hitte, hogy a *Srácok* megy majd még egy évadot, mielőtt végleg elkaszálják), és vonzó számokat lebegtetne előtte (*mínusz tíz százalék*), és azt is mondaná, hogy a terápia bizony pénzbe kerül.

Amikor napokkal később felhívják azzal, hogy neki akarják adni a munkát, már meg sem próbál ellenkezni. A terápia *valóban* pénzbe kerül, és ha Helen Zhangnak baja van azzal, hogy ő is a sorozata írócsapatának tagja, nos...

Megkeresheti ezzel Grant ügyvédjét.